

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 148.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001065280/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

det næsten omvendt. Paa en Maade følte han sig hende nu saa fortroligt nær; at nærme sig til hende i Tanken, var som at nærme sig til sig selv, og han syntes, at hvis de to blev som eet, da *kunde* han ikke længere leve i Foreløbighed, da *maatte* han vove sig ud i Lag med det Evige — aa, og det turde han ikke! — den ubestemte Rædsel for det var taget mere og mere til, jo længere han havde holdt Øjnene derfra. Han havde tillige en Fornemmelse af, at kom han ud i denne Kamp paa Liv og Død, som det sikkert maatte blive, da vilde den forhindre, at de varigt i det ydre kunde forenes, — han syntes jo, han maatte miste Forstanden i den Kamp.

Men hvor var det sødt, i Tanken at fornemme denne Fortrolighed mellem hende og ham, — han vidste ikke straks, hvordan den var kommen, men fandt dog snart ud af, at det maatte være, fordi han nu troede paa, at hun elskede ham. — Ja, det var dog sært, — og ved nu i Erindringerne at gennemgaa deres Samvær, blev han helt sikker paa, at det længe maatte have været saadan. Al den Sødme fra disse tre Eisenach-Aar, deres Samtaler og Ture, og alle disse tyske og latinske Vers, han havde lært — det altsammen strømmede igjennem hans Sind. Og halvt med Vilje drev han — eller drev det hele Forhold ind i den Minnesang-Stemning, som her i Eisenach havde baaret ham over saa mange sjælelige Vanskeligheder: det, at man kunde forblive staaende ved al denne Længsel i Ens Sjel, ja, at det endogsaa kunde fornemmes som det allerrigtigste og bedste; — at mange Mennesker i Fortiden havde tilbragt deres Liv paa den Maade, — hvis da ellers deres Digte passede med Virkeligheden — —

Da han rejste sig igjen, var han klar over, at saadan maatte han leve videre i Erfurt, — og saa for Resten arbejde og blive dygtig. — — Som de dunkelblaa Skyer hist, der sank ned under Horisonten bag Hörsebjergget, drev Tankerne bort — om, hvordan alt dette vel skulde ende engang — —

Han kom til Erfurt næste Dags Aften og var meget opsat paa alt det nye, — mest dog fordi han endelig skulde have Sindet fyldt med noget, — han var bange for at være ledig.

Han fandt godt nok det Herberg, hvor han efter sin Faders Ordre skulde tage ind den første Nat. Her traf